

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гончарука Павла Дмитровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України

Київ
7 липня 2026 року
№ 173-3(П)/2026

Справа № 3-125/2026(283/26)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Городовенко Віктор Валентинович – головуючий,
Первомайський Олег Олексійович – доповідач,
Різник Сергій Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гончарука Павла Дмитровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Первомайського О.О. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Гончарук П.Д. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій, другому реченню

частини другої статті 8 Конституції України (конституційність) пункт 2 частини шостої статті 19, пункт 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до пункту 2 частини шостої статті 19 Кодексу малозначними справами є „справи незначної складності, визнані судом малозначними, крім справ, які підлягають розгляду лише за правилами загального позовного провадження, та справ, ціна позову в яких перевищує вісімдесят розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб“.

Згідно з пунктом 2 частини третьої статті 389 Кодексу не підлягають касаційному оскарженню „судові рішення у малозначних справах та у справах з ціною позову, що не перевищує двохсот п'ятдесяти розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, крім випадків, якщо:

а) касаційна скарга стосується питання права, яке має фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовчої практики;

б) особа, яка подає касаційну скаргу, відповідно до цього Кодексу позбавлена можливості спростувати обставини, встановлені оскарженим судовим рішенням, при розгляді іншої справи;

в) справа становить значний суспільний інтерес або має виняткове значення для учасника справи, який подає касаційну скаргу;

г) суд першої інстанції відніс справу до категорії малозначних помилково“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

2.1. Гончарук П.Д. є клієнтом Акціонерного товариства комерційний банк „Приватбанк“ (далі – Приватбанк) за договором банківського обслуговування. 19 липня 2023 року через систему самообслуговування клієнта „Приват24“ від його імені були оформлені два кредитних договори про надання банківських послуг, а саме: кредитний договір з відновлювальною кредитною лінією до 200 000 гривень (далі – Договір 1) та кредитний договір з кредитним лімітом,

згідно з яким Гончарук П.Д. взяв на себе кредитне зобов'язання на суму 49 999 гривень готівкою (далі – Договір 2).

Згідно з інформацією, викладеною у виписці за банківським рахунком Гончарука П.Д. за Договором 1 та Договором 2 за період із 19 липня 2023 року до 19 березня 2024 року, клієнт увесь цей час користувався кредитним лімітом (здійснював банківські операції). Він повертав використану суму кредитного ліміту та сплачував відсотки за користування ним. Однак згодом припинив своєчасно надавати Приватбанку грошові кошти для погашення заборгованості за кредитом, відсотками, а також іншими витратами відповідно до умов Договору 1 та Договору 2, посилаючись на спірні операції, які були проведені 19 липня 2023 року.

За зверненням Гончарука П.Д. Приватбанк провів службову перевірку і встановив, що у день оформлення вказаних кредитів телефон клієнта був заблокований шахраями. Треті особи перевипустили SIM-карту фінансового телефона Гончарука П.Д., змінили пароль до акаунта й отримали доступ до його особистого кабінету в „Приват24“. Водночас вхід до акаунта був підтверджений ПІН-кодом клієнта за картою та через IVR-дзвінок від банку. Після цього були оформлені два кредити, проведені певні операції з банківськими рахунками клієнта, а потім невстановлена особа зняла гроші з цих карток у банкоматах міста Кривий Ріг.

Приватбанк рекомендував Гончаруку П.Д. звернутися з відповідною заявою у правоохоронні органи; водночас звернувся до суду з позовом про стягнення з відповідача заборгованості: за Договором 1 у розмірі 62 668 гривень 51 копійка та за Договором 2 у розмірі 47 015 гривень 08 копійок.

Вінницький міський суд Вінницької області рішенням від 27 жовтня 2025 року відмовив Приватбанку у задоволенні його позовних вимог про стягнення заборгованості з Гончарука П.Д.

Вінницький апеляційний суд постановою від 10 лютого 2026 року скасував рішення суду першої інстанції та ухвалив нове рішення, яким позов Приватбанку до Гончарука П.Д. задовольнив і стягнув з останнього заборгованість на користь

позивача за обома кредитними договорами загальним розміром 109 683 гривень 59 копійок.

Гончарук П.Д., не погоджуючись із висновком суду апеляційної інстанції, звернувся з касаційною скаргою до Верховного Суду.

Верховний Суд ухвалою від 12 березня 2026 року відмовив Гончаруку П.Д. у відкритті касаційного провадження у цій справі, посилаючись на те, що останній подав касаційну скаргу на судові рішення у малозначній справі, що не підлягає касаційному оскарженню.

2.2. Автор клопотання вважає, що оспорювані приписи статей 19, 389 Кодексу „обмежили його право на практичну реалізацію ст. 55 Конституції України, через невідповідність окремим положенням ЦПК України ст. 8 Конституції України“.

На підтвердження своїх доводів Гончарук П.Д. посилається на окремі приписи Конституції України, рішення Конституційного Суду України, Кодекс, Закон України „Про внесення змін до Цивільного процесуального кодексу України та Кодексу адміністративного судочинства України щодо гарантування права на судовий захист у малозначних спорах“ від 19 червня 2024 року № 3831–ІХ, Закон України „Про Державний бюджет України на 2026 рік“ від 3 грудня 2025 року № 4695–ІХ, судові рішення судів системи судоустрою України, ухвалені у справах інших осіб, а також на судові рішення у його справі.

3. Розв’язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. За статтею 151¹ Конституції України Конституційний Суд України розв’язує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить

Конституції України; конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано.

Відповідно до пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону.

Гончарук П.Д. вважає, що пункт 2 частини шостої статті 19 Кодексу „вступає у протиріччя“ із пунктом 1 частини шостої статті 19 Кодексу, суперечить статті 389 Кодексу, а отже, не відповідає принципу верховенства права, оскільки „справи, в яких ціна позову перевищує саме 30 розмірів прожиткового мінімуму, а не 80, чи 250, підлягають касаційному оскарженню“.

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України констатує, що суб'єкт права на конституційну скаргу лише висловлює незгоду із законодавчим регулюванням права на касаційне оскарження судових рішень у малозначних справах, зокрема: у справах, у яких ціна позову не перевищує тридцяти розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб; у справах незначної складності, визнаних судом малозначними, крім справ, які підлягають розгляду лише за правилами загального позовного провадження, та у справах, ціна позову в яких перевищує вісімдесят розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб; у справах із ціною позову, що не перевищує двохсот п'ятдесяти розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

Отже, конституційна скарга не містить обґрунтування неконституційності пункту 2 частини шостої статті 19 Кодексу у розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в частині відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини шостої статті 19 Кодексу згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

3.2. Згідно з пунктом 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі є, зокрема, наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги.

Конституційний Суд України ухвалив Рішення від 22 листопада 2023 року № 10-р(П)/2023, яким пункт 2 частини третьої статті 389 Кодексу визнав таким, що відповідає Конституції України (є конституційним).

Проаналізувавши зміст конституційної скарги Гончарука П.Д., Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що її предмет конституційного контролю тотожний предмету, щодо якого Конституційний Суд України ухвалив Рішення від 22 листопада 2023 року № 10-р(П)/2023.

Отже, є підстава для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в частині відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу згідно з пунктом 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гончарука Павла Дмитровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини шостої статті 19 Цивільного процесуального кодексу України згідно з пунктом 4 статті 62 Закону

України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги; пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**